

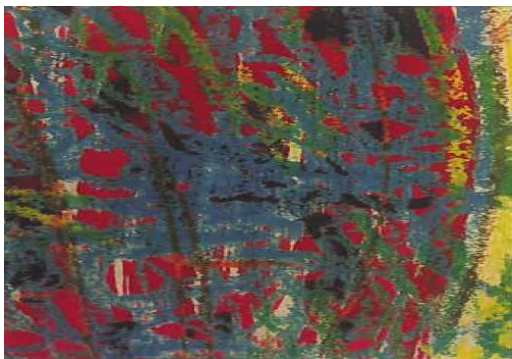
Uit het hoofd in het lijf

Ik ben succesvol behandeld voor borstkanker, maar niet meer te genezen. Daarom weet ik niet of ik nog één jaar heb of tien jaar. Hoe ga ik hiermee om? Ik kan moeilijk iedere dag leven alsof het mijn laatste dag is. Dat is niet haalbaar. Met de vraag ging ik naar het maatschappelijk werk van AvL! Zij stelden beeldende therapie voor. Mijn eerste gedachte was, als we maar niet gaan hakken, punniken of breien, want dat is niks voor mij!

Cliënt: Maddox (52)

Beeldend therapeut: Margriet Gordijn

Instelling: Antoni van Leeuwenhoek, Amsterdam

Detail uit totaalplaatje (20 x 8 cm, waskrijt en ecoline)

Met één waskrijtje in mijn rechter- en eentje in mijn linkerhand moest ik met mijn ogen dicht op een vel papier krassen. Margriet zei wat ik moest doen, van kleine naar grote cirkels, harder, zachter, van links naar rechts.

Het was zalig om de regie uit handen te geven, niet na te denken, niets te beredeneren. Heel bevrijdend. Uit het hoofd in het lijf.

Met mijn ogen open probeerde ik er vervolgens een vlinder van te maken, het werd eigenlijk steeds lelijker. Ik zat vast,, dit wordt niks, het zit er niet in. Door de ecoline werd de wasco stralender en kleurrijker. Maar nog steeds geen vlinder.

Ik werd uitgenodigd om met een passe-partout net zo lang te schuiven tot ik een mooie uitsnede had. Kijk hoe prachtig! En toen viel het kwartje: zo is het ook in het

echte leven. Al is het hele plaatje niet fantastisch, er zijn altijd details waarover je tevreden kunt zijn.

Mijn weerstand over beeldende therapie was verdwenen na deze opdracht. Het was helemaal niet zweverig. Ik was toen gewoon bang om het over mijn gevoel te hebben en dat is nu over.

Kwetsbaar uit evenwicht (15 x 15 cm, klei)

Hoe zie je er nu bij? Waar sta je binnen het traject van kankerbehandeling? Hoe zie je jezelf nu? Dat waren de vragen. Daar zat ik dan met een blok klei.

Op dat moment zag ik mezelf op een tweesprong. Ik was altijd heel sportief geweest. Mega-actief. Maar dit kleifiguur blijft zitten en leunt. Ze is nog te zwak om op te staan, nog niet klaar om haar oude actieve leven weer op te pakken.

Ik probeerde iemand uit te beelden die fragiel is, kijk maar naar de achterkant. De rug is heel kwetsbaar. Het is iemand die bijna klaar is om overeind te komen. Met angst en beven.

Verleden, heden en toekomst (100 x 60 cm, collage)

Deze collage heeft een doorbraak teweeggebracht. Het begin van acceptatie en berusting. De opdracht was heel simpel: deel het papier in drie kolommen. Links het verleden, de middenkolom het heden en rechts de toekomst.

Deze vraag was om plaatjes uit te scheuren en te voelen in welke kolom ze pasten. Ik kon alleen maar intuïtief scheuren en plakken zonder erbij na te denken.

In tien minuten was ik klaar en toen moest ik vreselijk janken. Waarom? Omdat ik inzag dat ik helemaal niet terug wilde naar mijn oude stoere leven met mijn werk, de stress en de race tegen de klok. De middenkolom staat voor mijn ziekte: kwetsbaar, aangevreten, de lepels gif.

Ik kon voor het eerst aan mezelf toegeven dat het niet goed met me ging. Maar ik dacht ook: ik heb nu de kans om echt iets van mijn leven te maken. De rechterkolom liet me leven zien met lol, genieten, vriendinnen, reizen. Daar ben ik nu.

Nachtmerrie (40 x 25 cm - waskrijt)

Na deze doorbraak kon ik in mijn emoties meer gaan onderzoeken. Dit werkstuk gaat over mijn grootste angst tijdens het ziekteproces. Het is een masker met grote ogen en een open mond. Het verbeeldt het gevoel van eenzaamheid toen ik op de intensive care lag en niet meer zelf kon ademen. Ik zag mijn familie en vrienden in ontredde om me heen.

Met de ziekte is het inzicht gekomen dat je je vrienden moet meenemen in zo'n ziekteproces. Je moet aangeven wat je nodig hebt. Dat geldt voor alle relaties. Een ander kan niet in jouw hoofd kijken.

De mensen om me heen hebben me er doorheen geholpen. Mijn vrienden, het personeel, iedereen was zo lief en zorgzaam. Er staan altijd mensen voor je klaar. Met een sjabloontje heb ik ze om me heen gezet in lichte kleuren.

Kwetsbaar in evenwicht (25 x 20 cm, elektra- en staaldraad en tape)

Dit is van veel lichter materiaal gemaakt dan het eerste beeldje, voel maar, het is van draad en tape. Ik begon met het haar van de hond en toen leek het me wel geinig om mezelf ook een woeste krullenbos te geven. Ik ben twee keer helemaal kaal geweest.

Dit is hoe ik mezelf nu zie. Hoe het nu is. Ik met mijn hond aan de waterkant. Het beeldje straalt rust uit, ontspanning en lol.

Nu werk ik voor mijn eigen stichting – meer uren dan ik had durven hopen. Ik deel mijn dagen zelf in, zoals het mij uitkomt. Ik kies de mensen om me heen die mij goed liggen. Zo leuk kan het leven zijn.

“Het helpt me om deze werkstukken in de buurt te hebben. Het totaalplaatje van mijn leven is niet ideaal, maar er zijn veel details die wel mooi zijn en goed lopen. Dat geeft vertrouwen. Ik had natuurlijk liever geen kanker gehad. Maar mijn leven nú met kanker is waardevoller dan het leven dat ik had.”

Interview genomen uit:

Beeldende therapie ‘als we maar niet gaan haken, punniken of breien’, uitgegeven door de NVBT.